

Безумовно, що для кожної країни забезпечити сталий економічний розвиток, фінансову стабільність та збільшити рівень життя населення – одне з першочергових та важливих завдань. Це роблять за допомогою виваженої політики у всіх структурах держави, враховуючи певні особливості соціальних, економічних, національних, політичних систем. Значний досвід багатьох країн показує про вагомую роль в розвитку держави, адекватної політики в макроекономічних сферах, а також про високий рівень наявності кваліфікованих працівників та покращення рівня технологічного розвитку, розширення інвестицій (особливо з-за кордону), та присутність стабільних фінансових інститутів.

Головною ознакою практично всіх високорозвинених країн являється приналежність до світового економічного та фінансового простору. Процес фінансової глобалізації, який пришвидшується взаємоучастю національних фінансових систем, описує СФС таким чином: це об'єднаний комплекс, який має свої певні характеристики, риси та фактори зростання. Тобто, фінансова глобалізація – це спрямований процес націлений на формування цільного фінансового ринку, який зосереджений на міжнародному русі капіталу [4].

Фінансова глобалізація спричинює нові відносини, які виникають з приводу перерозподілу фінансових ресурсів на міжнародному ринку. Вона включає певні конкретні національні економіки задля фінансових процесів. Те, що ці процеси бувають неоднозначними, то виникають як і позитивні, так і негативні наслідки для певних національних економік.

Структура та форма міжнародних рухів капіталу, які відносяться до тої чи іншої країни, безперечно впливають на обсяг впливу від фінансової інтеграції.

Наприклад, короткостроковий борговий капітал вважається найризикованішим, бо він доволі швидко витікає з економіки у випадку фінансової нестабільності чи фінансових криз тощо.

А якщо залучати міжнародні ресурси під виглядом прямих інвестицій, це навпаки найвигідніший варіант, через досвід в управлінні, ноу-хау, технологічний розвиток.

З'являються нові вимоги, що стосуються монетарної політики та банківської системи, через нові тенденції, які відносяться до світової економіки. Через світову фінансову кризу, ми можемо спостерігати, що велика кількість фінансових інститутів не готова до праці в нестальному економічно-зовнішньому та економічно-внутрішньому середовищі. Також, в більшості науковці та експерти і державні та міжнародні інститути нездатні передбачати та прогнозувати фінансові кризи[7].

Нинішній стан банківської системи в світовій економіці показує те, що банківський сектор це головний суб'єкт на грошовому ринку. Звідси слідує, що глобалізація нинішнього суспільства, спричиняє необхідність у вдосконаленні фінансової системи [5].

Тому, основне завдання для фінансових ринків – дати можливість певним суб'єктам своєчасно реагувати на зміни, що стосуються внутрішнього та зовнішнього середовища.

Шенг Е. зазначив, що банківська система, яка була заснована в основному на депозитних продуктах, і спрямовувала свою діяльність на фінансуванні кредитних коштів на потреби позичальників, змінилася на складну систему постачання, яка піддається так званому «ефекту доміно» в ризиках дестабілізації (наприклад ситуація в Японії весною 2011 року).

Дж. Стігліц визначив під час небезпек, що мали місце в 2012 році, що навіть до кризи була так звана корекція 200-річної аномалії, під час якої частина у світовому ВВП, яка належить Азії знизилась практично до рівня меншого 10% з 50%.

Дії монетарної європейської політики сприяють нинішнім тенденціям азійського зростання, і це призводить до зниження ефективності у зростанні економіки в Європі.

Якщо розглядати проблеми країн Європи, що є нині, то видно, що це впливає на ефективність в сфері монетарної політики. Навіть на певні позитивні зміни, що стосуються фінансових ринків, фінансова стабільність дещо послабіла, і це спричинено низьким рівнем довіри пов'язаною з світовою фінансовою системою[6].

Контроль над бюджетним дефіцитом є головним принципом фінансової політики держав Європи, та це можна назвати ефективним виходом з фінансових криз.

Звідси слідує, що є потреба в оцінці зв'язку між такими показниками: дефіцит державного бюджету, загальна грошова база держави та фінансовою кризою. Наприклад, перед кризою такі держави як Ірландія та Іспанія мали профіцит бюджету, а Сполучені штати Америки – бюджетний дефіцит.

Тому, фіскальна політика та фінансова дисципліна не є такими вже ефективними в розв'язанні кризових питань. Економіка не отримує стимуляцію від бюджетного дефіциту.

Тому, монетарна політика держави має займатися питаннями, що відносяться до короткострокових періодів. А фіскальна політика грає важливу роль в довгострокових перспективах.

Тобто, чітка теорія, яка пояснить причини, які створюють фінансові кризи та можливість передбачити змінені наслідки, відсутня, навіть якщо досліджувати зв'язок між економічними змінними та грошовими величинами в економіці.

Можна стверджувати, що ефективність держави в економічній сфері напряму залежить від можливості пристосування до динамічних змін. Першочерговою ціллю має стати винайдення новітньої грошової теорії, яка має містити економічні змінні, і вони, в свою чергу, мають мати зв'язок з грошовими величинами[1].

Також можна зазначити, що модернізація та превентивні заходи впливу неспроможні в повній мірі подолати фінансові кризи. Цінність валюти в часі постійно зменшується, тому що ніяка валюта не спроможна бути пов'язаною як товар власною цінністю.

Перспективою надалі досліджувати ефективні механізми, що стосуються управління ризиками з фінансами (в основному для банківського сегменту в економіці).

А також необхідно розробляти нову фінансову парадигму, а не тільки в загальному розглядувати як функціонує фінансова система.

Можна виділити такі принципи, на яких має формуватися еволюція фінансових ринків:

- Для досліджуваної проблеми слід мати міру сучасності (точку відліку);
- Визначити критерії для відбору новітніх механізмів для здійснення практичної політики в економіці.
- Не допустити, щоби в один і той же час були обмежені так звані «коридори свободи» через які корегуються пріоритети в макроекономічних чи інституціональних теоріях[3].

Перспектива в глобалізації, що пов'язана з фінансовим ринком – це безумовно нагальна конкуренція їх цивілізаційних шансів. Звичайно, що глобалізація не значить, що держави світу просто стають учасниками якогось світового простору[2].

Список використаних джерел

1. Герасименко О. Збалансування фінансової системи держави / Фінанси України, 2016.
2. Капаєва Л.М., Лях М.С. Фінансове право: Навчальний посібник. – Київ: Центр навчальної літератури, 2004. – 248 с.
3. Ковальчук А.Т. Фінансове право України. Стан та перспективи розвитку. /К.: Парламентське вид-во. 2007. 488 с.

4. Николаев А. Ю. Финансовая глобализация – определение процесса / URL:: <http://www.jurnal.org/articles/2009/ekon34.html>.
5. Офіційний веб-сайт Державної служби статистики України URL:<http://www.ukrstat.gov.ua/>.
6. Румянцев А.П., Голюк В.Я., Тонких О.Г. "Міжнародні фінансові відносини": Навч. пос. – К.: Центр учбової літератури, 2008. - 348 с
7. Kose M. A. Financial Globalization: A Reappraisal / M. A. Kose, E. Prasad, K. Rogoff, S. J. Wei / International Monetary Fund Working Paper WP/06/189/ – 2006. – 94 p